

De Laatste Dans

Sandra J. Paul

Het is donker in de woonkamer, op het licht van een paar lampen na. Alle gordijnen zijn toe, de deuren zijn op slot. Niemand zal ons storen.

Ik draag een zwarte broek en top, mijn klassieke ballroom oefen-dansoutfit. Ze fluit wanneer ze de kamer binnenstapt.

‘Prachtig, Michael, net zoals de eerste keer dat ik je zag.’

‘Ik droeg een grijze jogging tijdens les één,’ snuif ik.

‘O, echt? Geen flauw idee. Ik was te druk bezig in je ogen te verdrinken.’

Ik wil haar zeggen dat ze overweldigend mooi is, maar ik krijg de juiste woorden niet over mijn lippen. Ze heeft haar mooiste jurk aangetrokken, de eerste die we samen zijn gaan halen, met een wit korset bovenaan en een vloeiende zwarte rok die meedanst met elke beweging.

Aan haar voeten glinsteren hooggehakte zilveren muiltjes. Aan haar ringvinger glinstert de witgouden diamanten trouwring die ik haar twee jaar geleden heb omgedaan. Ze gaat met haar vinger over die van mij. We hebben onze ringen nooit meer afgedaan.

Ze ploft naast Black op de bank. Onze zwarte kat kijkt op uit haar diepe slaap en spert haar groene ogen wagenwijd open, voor ze begint te spinnen. Brown blaft kort en gaat vervolgens op het tapijtje voor de open haard liggen zoals ze altijd doet. Ik maak ruimte voor onze dans. Spotify speelt onze favoriete tango-

muziek uit *Scent of a Woman*. Ik ruik haar parfum door de hele kamer.

‘Perfecte keuze,’ fluistert ze.

‘Mag ik deze dans, mevrouw Seghers?’ vraag ik met een brede glimlach.

‘Heel graag, meneer Seghers.’

Ze laat zich overeind trekken en nestelt zich heel kort in mijn armen voor het rustige stuk, tot de muziek in crescendo gaat en de dans haar al snel meevoert en ze nog meer tegen me aanleunt, deze keer met haar volledige lichaam. Melinda danst altijd met haar ogen toe, zodat ze naar eigen zeggen de muziek nog intenser aanvoelt.

‘Je bent prachtig, Melinda.’

Ze reageert niet met woorden maar met een brede glimlach. Ze geniet van elke seconde, zoals ze altijd al gedaan heeft.

*

De dansles is waar het allemaal begon. Daar hebben we elkaar ook leren kennen, ik als amateur, zij als ervaren danseres die onze docent hielp.

Les één durfde ik zelfs niet aan haar te denken, zo overweldigd was ik door haar. Ik zag aan de gretige blikken van de andere mannen dat zij allemaal hoopten dat ze met hen mee naar huis zou gaan.

Les twee bracht ik bij uitzondering Brown mee, mijn Golden Retriever. Melinda was naar Brown toegestapt, en was geknield om achter haar oren te krabben. Luigi de dansleraar - in het dagelijkse leven gewoon Luc - was een gepassioneerd Ballroom Dancing-type met een fake Spaans accent dat miraculeus verd-

ween wanneer hij kwaad werd op ons. Hij kreunde hardop toen hij de schade van ruivende hondenharen op Melinda's uitdagende jurk aanschouwde.

'Je aait toch geen honden in die outfit, Mel,' had hij gezegd. 'Kijk nu toch eens: je hangt vol met haren! We moeten dit weekend optreden, weet je nog?'

'Heerlijk toch?' had Melinda gegriinnikt. 'Ik krijg het wel in orde, *Luc*.'

De hele klas lachte, om vervolgens haastig aan het opwarmen te slaan toen "Luigi" semi-woest rondkeek. Enkel ik was blijven staan.

'Tape helpt. Je weet wel, van die gewone doorschijnende plakband? Je drukt hem op je jurk en bam! Je trekt de haren er zo weer af. Ik wil wel helpen hoor.'

Melinda had zich opgericht en wierp haar blik op mij. Ze bestudeerde me van kop tot teen. Haar ogen bleven lang rond mijn middenrif rusten, om dan tersluiks naar beneden te glijden, om dan weer terug naar boven te komen en me aan te kijken.

'Je hebt gelijk. Geen haartje te bespeuren.'

Ik werd op slag smoorverliefd op haar.

Les drie verliep aanvankelijk vrij normaal. Melinda vroeg meteen naar Brown, maar ik moest haar teleurstellen. We hadden een lange wandeling gemaakt omdat er al de hele dag geen huis met haar te houden was. Toch zal ik me deze les voor eeuwig herinneren omdat we voor het eerst kort met elkaar mochten oefenen.

Ze had me een compliment gegeven over de snelheid waarmee ik alle tips en tricks absorbeerde, zonder te beseffen dat ik dag en nacht achter de gesloten gordijnen van mijn woonkamer aan het oefenen was op basis van YouTube tutorials.

Ik overwoog zelfs om een privéleraar in te huren om nog sneller vooruit te gaan, maar mijn hele lijf voelde nu al stram aan van de ontelbare oefeningen en pasjes die ik moest leren zetten.

Les vier bracht ik Brown opnieuw mee, waarop Melinda, gekleed in een prachtige competitiejurk, alweer op haar knieën bij mijn hond ging zitten en vervolgens haar neus in haar hals drukte.

‘Ik ben verliefd op haar.’

‘En dan heb je Black, mijn zwarte kat nog niet gezien,’ had ik er hees uitgeflapt. ‘Misschien word je ook wel verliefd op haar.’

Ze keek me aan met grote ogen, waarna een glimlach zich om haar lippen vormde.

‘Misschien is zij wel niet de enige waarop ik verliefd ga worden. Brown en Black hé? Past goed bij elkaar. Net zoals Michael en Melinda.’

Het werd doodstil in de oefenruimte. De andere mannelijke leerlingen kregen op een schalkse manier de duidelijke boodschap mee dat ze pech hadden. Melinda en ik bleven elkaar aanstaren tot fake-Luigi - in het dagelijks leven Luc - luidruchtig zijn keel schraapte.

‘Kunnen jullie het flirten aub voor na de les bewaren? Als er een huwelijk van komt wil ik wel getuige zijn, maar voor nu wil ik graag een aantal topduo’s naar de najaar competities sturen, dankjewel.’

Melinda ging met me mee naar huis die avond, en ze is nooit meer weggegaan. Brown en Black hebben haar meteen aanvaard. Black vond haar baljurk zeer fascinerend en begon haar pootjes erin te kneden tot Melinda hem uittrok en aanbood. Daarna is ze in haar lingerie op mijn bank gaan zitten. Brown was tevreden met haar voet als hoofdkussen.

Mijn huis was een nieuwe vorm van thuis geworden.

Een week later vormden we een stel. Zes maanden later heb ik haar ten huwelijk gevraagd. Een jaar later zijn we getrouwd met Luigi – Luc! – als onze getuige. Brown droeg de ringen aan haar halsband, en Black zat in een bench luidkeels de aandacht op te eisen.

Het was het begin van ons sprookje, in de ballroom en ernaast.

*

De laatste noten doven uit, de tango komt ten einde. Melinda leunt tegen me aan, met haar rug naar me toegekeerd en mijn handen tegen haar middel en zijde aangedrukt. Ze voelt warm aan.

Brown ligt nog steeds waar ze ligt, met haar hoofd op haar poten en haar blik op ons gericht. Black kneedt haar pootjes in Melinda's baljurk zoals ze nu al twee jaar lang doet.

Ik wil niet dat het eindigt, maar dit was onze laatste dans. Niets is oneindig, ook wij niet. Haar ademhaling is alles wat ik nog hoor: gejaagd, voortgestuwd vanuit haar borst, wanhopig op zoek naar de volgende hap lucht.

'Michael, ik -'

Ze eindigt haar zin niet meer, alle woorden vallen weg. Melinda's gewicht zakt volledig tegen me aan, maar ik ben erop voorbereid en til haar op. Ik draag haar naar de bank, waar ik haar voorzichtig neerleg en een kussen onder haar hoofd plaats. Haar adem ruikt naar medicatie.

'Het is in orde, Melinda,' sus ik haar. 'Je mag nu gaan. Laat maar los.'

'Ik ben bang,' mompelt ze slaperig.

‘Ik weet het. Ik ook.’

Mijn hand houdt de hare stevig vast. Haar trouwring drukt in mijn huid, maar ik verroer me niet. Ik wil geen moment missen van onze laatste dans. Ze kijkt naar me, tot ze langzaam wegglijdt in het duister en haar oogleden zich vanzelf sluiten.

Ik blijf stil tot haar ademhaling weggefallen is, tot er geen leven meer in haar warme lijf is en ik enkel nog maar mijn eigen schokkende snikken hoor. Brown schurkt zich tegen me aan, met haar poot op mijn voet zoals ze altijd doet wanneer ik troost nodig heb. Black gaat bovenop Melinda’s buik liggen. Ze likt Melinda’s levenloze hand. Ik haal de ring eraf en berg die op in de kast.

Dan reik ik als verdoofd naar de telefoon en bel haar moeder. Daarna volgen mijn ouders. Dan onze huisarts. Ik zak in elkaar op de grond naast de bank en stort in.

De familie arriveert al snel, de arts verklaart haar dood. Melinda’s fatale diagnose werd amper een week geleden gesteld. Terminale kanker, in een veel te laat stadium ontdekt, met enkel nog een paar pijnlijke weken te leven met behulp van hoge dosissen morfine, waardoor ze niet meer zou functioneren. Dat wilde ze niet. Ze heeft onze arts gesmeekt, tot hij met tranen in de ogen toegaf. Hij heeft haar dertig jaar geleden zelf op de wereld gezet, en zal het nu laten lijken alsof hij zelf de euthanasie heeft uitgevoerd.

Ze heeft een tekstje achtergelaten voor haar familie.

I’m not scared about dying.

I’m scared about dying with regrets.

*But I can die today knowing
that I have no regrets at all.*

Ik heb ook geen spijt. Geen enkele wroeging dat ik haar leven heb verkort. Dit moest zo gebeuren.

Haar lichaam wordt ingepakt en weggebracht. Ik moet Black van haar afhalen. Brown staart me treurig aan met de leiband in haar bek die Melinda voor hem gekocht had. Hij paste bij haar mooiste jurk.

Wanneer ze weg is, blijft er enkel een leeg huis over. De familie vertrekt op mijn verzoek, zodat ik mijn eerste nacht alleen met de dieren kan doorbrengen. Zij zijn opnieuw mijn enige gezinnetje nu.

Ik fatsoeneer Melinda's jurk – die nog steeds naar haar ruikt – voor Black, en bind Brown aan haar favoriete leiband. Het is fris buiten, zo in het holst van de nacht. Ik neurie de tune van haar laatste tango. Wanneer ik opkijk naar de sterren, danst er eentje mee op het ritme.

Ik laat Brown los in de hondenweide, strek mijn armen en doe mijn laatste dans alleen. En toch weet ik zeker dat ze nog steeds – en voor altijd - in mijn armen ligt.

